

behandlingstid. Det er flere gange under dagens debat også fra Fremskridtspartiets side blevet sagt, at det er da en helt naturlig ting, at man skal gøre det; man skal da opfylde de ting. Jamen så er det jo ikke noget problem hverken for Fremskridtspartiet eller for Dansk Folkeparti at stemme for den del af forslaget.

Men det er ikke noget, der er givet i dag, for det er sådan, som jeg beskrev det i min indledende tale, at da det her er en ren kompetence, der ligger hos Folketinget, er forvaltningslovens almindelige bestemmelser ikke gældende for denne forvaltning, der på kompetencesiden er henlagt til Folketinget og med en administration, der ligger i Justitsministeriet.

Med vedtagelsen i dag manifesterer et meget stort flertal i Folketinget, at på trods af den grundlovsgivende regel, vi har i grundlovens § 44, vil dette store flertal tilstræbe, at både processen, procedureerne og kompetencen, der ligger i Folketinget, og den sekretariatsfunktion og administration, der ligger i Justitsministeriet, skal udføres under iagttagelse af god forvaltningsskik.

Så er der det sidste punkt, og det er, at krav om karenstid for tidligere straf principielt bør bygge på straffens strengthed. Sådan er det også i de kriterier, som bliver anvendt i øjeblikket, og som der er indgået aftale om mellem regeringspartierne, Venstre og De Konservative, men nu fremgår det, at her ønsker alle partier med nye øjne at gennemgå de kriterier, som anvendes for folk, der har fået en dom og har udstået en straf.

For mit eget vedkommende vil jeg gerne slutte dagens debat med at sige tak til det store antal partier, der står bag dette forslag til vedtagelse. Jeg vil på regeringens vegne bestræbe mig på at forestå disse forhandlinger med Folketingets partier på bedst mulig vis, så vi også kan indfri ønsket om bredest mulig parlamentarisk tilslutning til de fremtidige kriterier.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det er ubehageligt at skulle høre en i øvrigt ellers meget saglig justitsminister under disse debatter gang på gang fra Folketingets talerstol beskyldt undertegnede og Fremskridtspartiet for at have et dårligt menneskesyn. For hvad er det egentlig, der gør sig gældende? Hvordan ser virkeligheden egentlig ud?

Den politik, som Danmark fører i øjeblikket med Socialdemokratiet i spidsen, går ud på, at

de mennesker, der er så heldige at komme til Danmark, og de mennesker, der har råd til at komme til Danmark, kan få hjælp. De kan få hjælp til overflod, og ikke nok med at de kan få hjælp i hele den periode, hvor de har brug for at få hjælp – også når de ikke længere har brug for hjælp, får de lov at blive i Danmark, og de får dansk statsborgerskab og kan blive her i de næste mange generationer.

Det er selvfølgelig et menneskesyn, at man tager nogle ganske få af de mennesker i hele verden, der har brug for hjælp, og hjælper dem til overflod. Det er ikke den holdning, vi har i Fremskridtspartiet. Vi har den holdning, at vi skal hjælpe dér, hvor der er brug for hjælp, og vi skal hjælpe, så længe der er behov for at hjælpe. Men når behovet ikke længere er der, skal vi sadle om og begynde at hjælpe nogle af dem, som ikke får den hjælp, de har brug for. Se, det er et menneskesyn. Det er et kristent, humant menneskesyn. Det er regeringens og den førte politik ikke.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Justitsministeren gjorde sig skyldig i en fejl for et øjeblik siden, da han sagde, at det forslag til vedtagelse, som Dansk Folkeparti har fremsat under dagens debat, er udtryk for at ville fastholde et syn på, at her har vi de fremmede, og her har vi de danske statsborgere.

Det er jo helt forkert. Det, vi forholder os til med det forslag til vedtagelse, som vi har stillet, er jo spørgsmålet om, hvilke kriterier der skal til for at få dansk statsborgerskab. Det har ikke noget at gøre med, under hvilke betingelser man kan opholde sig i Danmark, vil jeg sige til justitsministeren. Det er helt andre regler, der regulerer, hvornår man kan få lov til at opholde sig i Danmark, og det ville jo i givet fald være de regler, som vi var inde på, hvis vi ønskede at opretholde et sådant syn på, at her er de fremmede, og her er danskerne.

Jeg kender usædvanlig mange folk, der ikke er danske statsborgere – det gør vi selvfølgelig alle sammen – men som lever i Danmark uden problemer, og som er fine mennesker. Det er jo slet ikke det spørgsmål, som vi har diskuteret her i dag. Det spørgsmål, som vi har forholdt os til, er, hvornår mennesker, der opholder sig i Danmark, skal kunne søge om at få tildelt dansk statsborgerskab, og det er altså det, som vi forholder os til i vores forslag til vedtagelse.